Recensie: Wasco! ****1/2

HetPaleis
zaterdag 27 april 2024

foto © Danny Willems

Recensie:
Eerlijk? We vreesden 50 minuten naar het leven zoals het is: 'De speelplaats van de (kleuter-) en lagere school' te kijken bij Wasco! van Lisbeth Gruwez. Maar uiteindelijk bleken we wel degelijk een bijzonder straffe, energieke en speelse dansvoorstelling voorgeschoteld te krijgen op de Dag van de dans, wat meteen ook dé apotheose vormde voor deze productie die haar dernière kende in hetpaleis.

Het affichebeeld van Wasco! riep bij ons al snel onze kindertijd op toen we gewapend met stoepkrijt in de hand onze abstracte meesterwerken op de speelplaats tijdelijk tevoorschijn toverden. Zoals echte kunst ook dient te zijn: tijdelijk, vergankelijk vooral.
Niets van dat bij Wasco! dat een langere indruk op ons zal laten dan datgene wat we zelf ooit produceerden op de grond. Want het eindresultaat (een action painting op doorschijnende plastic) en het proces ernaartoe vonden we bijzonder straf.
In Wasco! zien we 10 kinderen tussen de 6 en 12 jaar alleen op de scène staan van hetpaleis. De cues geven ze zelf aan elkaar, de timing is niet altijd juist, zo zijn ze soms wel eens te vroeg, dan weer wat te laat op de afspraak. Maar dat maakt net deel uit van de charme van de voorstelling en stoorde ons totaal niet. Ook niet wanneer het doek gehesen werd naar het einde toe en het na geen tijd in elkaar stuikte.
Als echte professionals zagen we de kinderen verder dansen om vervolgens terug het plastic met klittenband beter te bevestigen aan de staaf wanneer die terug naar beneden gekomen was en de eindscène hernomen kon. Eigenlijk vonden we dat wel iets hebben ook, dat opnieuw doen. Het voelde aan als een act in het circus, een hoogtepunt waarnaar toegewerkt wordt, die eerst dient te mislukken zodat kort daarna, wanneer het wél lukt het publiek nog meer verwonderd naar het eindresultaat kan kijken. Ook bij Wasco! was dat niet anders.
Je kan het kinderen ook niet kwalijk nemen wanneer ze tijdens een voorstelling af en toe bevestiging zoeken bij het publiek, bij hun allergrootste fans, hun vrienden en familie als ze een blik werpen in de zaal. Maar ze stappen zo wel heel even uit hun rol waardoor je als toeschouwer dan doorhebt dat het een dansvoorstelling is waar je naar kijkt, en de kinderen gespeeld spelen. Hoewel ze in dat spel zo opgaan dat je je afvraagt of er wel gespeeld wordt alsof ze spelen en die guitigheid in hun blik niet gewoon oprecht spelplezier is. De waarheid ligt ergens daartussen.
En ja, je vraagt je soms af of er niet beter gekozen werd voor een studioversie van de jazzmuziek in plaats van een live versie met (een heel kort stukje) applaus op het einde. Ook omdat dat weer de magie wat

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

doorbreekt en te veel aanvoelt als een cue van Lisbeth naar het publiek toe om ook dan de handen op elkaar te plaatsen.
Zoals de titel Wasco! al doet vermoeden, hebben de kinderen wasco's in de hand wanneer ze in het wilde weg en heel impulsief, net als de jazzmuziek strepen trekken rondom zich op de speelvloer. Maar eerst wordt die afgebakend met roze tape die de jongste van de groep door erop te stappen vastmaakt van links naar rechts. Of hoe Gruwez zo letterlijk lijkt te knipogen naar de naam van haar hedendaagse dans en performancegroep: Voetvolk.
Voor het stuk naar achter de scène springt ie en draait ie rond zijn as. Zo ontstaat de beweging in deze voorstelling en zien we hoe de kinderen tekenen, een kunstwerk maken, bewegen en dansen tegelijkertijd. Dansen als tekenen in de ruimte. Zo komen drie kunstdisciplines samen (muziek, dans en teken- en schilderkunst) met een action painting (of in de lucht schilderen) als resultaat.
Want jawel, wanneer er potten met gele verf op het plastic zeil gegoten worden of ermee gespettert wordt (later ook in andere kleuren), kan het feest helemaal beginnen. Verwijzingen naar (kunst)schaatsen zien we, maar ook naar het internationaal kampioenschap buikschuiven bijvoorbeeld. En zo integreert de voorstelling ook nog eens een soort sport, zo nu en dan wat humor (wanneer het lijkt alsof ze de eerste rijen toeschouwers ook van een likje verf gaan voorzien) en zelfs horror. Want zagen we ook niet even een referentie naar Thriller wanneer ze als zombies naar ons toestapten?
Het mag duidelijk zijn, toen algemeen en artistiek directrice Els De Bodt ons meer dan een jaar geleden in vertrouwen en onder embargo met glinsterende ogen vertelde dat ze in zee was gegaan met Lisbeth Gruwez, keken zij en wij al enorm uit naar het eindresultaat. Dat mag je nu al gerust tot het allerbeste rekenen dat hetpaleis de afgelopen jaren serveerde. Een VERF-rissende dansvoorstelling waar men terecht fier om mag zijn.
< Bert Hertogs >
Concept: Voetvolk | Lisbeth Gruwez&Maarten Van Cauwenberghe choreografie: Lisbeth Gruwez geluidsontwerp: Maarten Van Cauwenberghe dans: Adriaan Winand, Gus Van Goethem , Lilith De Groof, Lara Corrias, Lily Williams, Lita Assam , Kymaisha Geduld , Madeleine Camara, Martha Van Goethem, Yahto Claes Oussehmine artistieke assistentie: Victoria Rose Roy begeleiding kinderen: Fran Van Gysegem dramaturgie: Koen Haagdorens scenografie en lichtontwerp: Stef Stessel lichtontwerp: Dirk De Hooghe helping hand: Jits Vandamme met steun van: de taxsheltermaatregel van de Belgische Federale Overheid via Casa Kafka Pictures met dank aan: Walter Meersmans coproducent: MA Scene National de Montbéliard internationale distributie: hetpaleis & Materialise/Stéphane Noël

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.